

Startside>Pengekrav>Småkrav

Den originale sprogudgave af denne side [et](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog: [en](#) er allerede oversat.

Swipe to change

estisk

Småkrav

Estland

1 Findes der en særlig procedure for mindre krav?

Retsreglerne for civile sager ved de estiske domstole er fastlagt i [den civile retsplejelov \(tsiviilkohtumenetluse seadustik\)](#) (TsMS). Ifølge Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure finder den civile retsplejelovs bestemmelser om den forenklede procedure anvendelse i civile retlige sager, når forordningen ikke dækker denne procedure. Det fremgår af forordningen, at sager kan pådømmes af den ret i første instans (maakohus), der er kompetent efter kompetencereglerne. I medfør af § 405 i TsMS, som fastlægger bestemmelserne om den forenklede procedure, behandler retten sagen efter eget skøn efter den forenklede procedure, idet den udelukkende følger de almindelige procesretlige grundsætninger i TsMS.

1.1 Procedurens anvendelsesområde, beløbsgrænser

Ifølge Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure finder den civile retsplejelovs bestemmelser om den forenklede procedure anvendelse i civile retlige sager, når forordningen ikke dækker denne procedure.

I interne estiske sager finder den forenklede procedure anvendelse, når en sag drejer sig om en fordring, og hovedkravet ikke overstiger 2 000 EUR og hovedkravet sammen med eventuelle accessoriske krav ikke overstiger 4 000 EUR.

1.2 Anvendelse af proceduren

I henhold til § 405, stk. 3, i TsMS kan retten behandle en sag efter den forenklede procedure uden at afsige en særskilt kendelse herom. Retten behandler sagen efter eget skøn efter den forenklede procedure, idet den udelukkende følger de almindelige procesretlige grundsætninger. I den forenklede procedure garanterer retten, at parternes frihedsrettigheder, grundlæggende rettigheder og primære processuelle rettigheder respekteres, og at parterne bliver hørt, hvis de ønsker det. Der skal ikke nødvendigvis afholdes et retsmøde til dette formål. Parterne i sagen skal dog stadig underrettes om deres ret til at blive hørt af retten. Retten har mulighed for, men ikke pligt til, at forenkle procedurene.

Ved behandling af en sag efter den forenklede procedure kan retten bl.a.:

- vælge kun at føre de formelle skridt til protokols, hvis den finder det nødvendigt, og ophæve retten til at få ført indsigelser til protokols
- fastsætte en anden frist end den, der fremgår af lovbestemmelserne
- anerkende andre personer end dem, der er fastsat ved lov, som kontraktlige repræsentanter for en part i sagen
- fravige lovbestemmelserne vedrørende de formelle krav til fremlæggelse og optagelse af bevis og ligeledes anerkende andre bevismidler, der ikke er omhandlet i lovgivningen, herunder erklæringer fra en sagspart, som ikke er afgivet under ed
- fjerne sig fra lovbestemmelserne vedrørende de formelle krav til forkyndelse af processkrifter samt til de dokumenter, der fremlægges af parterne i sagen, med undtagelse af forkyndelse af et sagsanlæg for sagsøgte
- undlade at afholde skriftlige procedurer forud for en retssag eller retsmøder
- optage bevis af egen drift
- træffe en afgørelse uden deskriptiv del og begrundelse
- erklære den trufne afgørelse umiddelbart eksigibel, herunder i sager, som ikke er omfattet af loven, eller uden den ved lov fastsatte garanti.

Anmodningen om indledning af en europæisk småkravsprocedure kan indgives til retten elektronisk eller med posten. Den elektroniske anmodning kan indgives via det dertil oprettede informationssystem (e-toimik (elektronisk sagssystem), <https://www.e-toimik.ee/>). Det er kun muligt at indgive en anmodning via det elektroniske sagssystem, at tilgå informationssystemet og gennemføre transaktioner, hvis man har et estisk id-kort. Det er endvidere muligt at sende den elektroniske anmodning til retten via e-mail. De estiske domstoles kontaktoplysninger findes på webstedet for domstolene på adressen <https://www.kohus.ee>.

Afsenderen skal underskrive anmodningen. En elektronisk anmodning skal være forsynet med afsenderens elektroniske signatur eller være fremsendt på en tilsvarende sikker måde, så det er muligt at identificere afsenderen. En elektronisk anmodning kan endvidere fremsendes på fax eller i enhver anden skriftlig form, under forudsætning af at det skriftlige originaldokument forelægges for retten uden unødigt ophør. I forbindelse med appel af en retsafgørelse skal originalen af det indledende processkrift forelægges inden for 10 dage.

Retten kan skønne, at en anmodning eller et andet processkrift, der er fremsendt pr. e-mail af en part i en sag, er antagelig til realitetsbehandling, også selv om dokumentet ikke er forsynet med en elektronisk signatur, forudsat at retten ikke er i tvivl om afsenderens identitet eller fremsendelsesmåden, især hvis den samme part tidligere i samme sag har sendt dokumenter med digital signatur til retten fra samme e-mailadresse, eller hvis retten har accepteret, at anmodninger eller andre dokumenter også kan forelægges i denne form.

Den accept, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), punkt ii), i forordningen om en europæisk småkravsprocedure, kan afgives elektronisk via det elektroniske informationssystem (<https://www.e-toimik.ee/>), pr. e-mail eller pr. fax på ovenstående betingelser. Bekræftelsen kan i øvrigt indgives til retten samtidig med anmodningen om indledning af en europæisk småkravsprocedure.

Processkrifter må forkyndes elektronisk for advokater, notarer, fogeder, kuratorer og nationale eller lokale myndigheder via det dertil indrettede informationssystem. Andre forkyndelsesmetoder er kun tilladt, hvis vægtige grunde taler herfor. Under den forenklede procedure er det ved forkyndelse af processkrifter tilladt at fjerne sig fra bestemmelserne vedrørende de formelle krav til forkyndelse af processkrifter, men dette skal gøres efter behørig overvejelse. Det er ikke tilladt at fjerne sig fra reglerne ved forkyndelse af et sagsanlæg for sagsøgte eller en retsafgørelse for sagens parter.

Afgiftens størrelse fastsættes ud fra værdien af den civile sag, som igen fastsættes ud fra kravets størrelse. Ved beregning af værdien af en civil sag lægges hovedkravet sammen med eventuelle accessoriske krav. I forbindelse med en europæisk småkravsprocedure til inddrivelse af morarenter, der ikke er blevet

opkrævet på tidspunktet for anmodningens indgivelse, skal et beløb svarende til et års morarenter lægges til det beløb, som morarenterne udgør på tidspunktet for anmodningens indgivelse. Afgiften beregnes ud fra det endelige modtagne beløb (værdien af den civile sag) og i overensstemmelse med tabellen i **bilag 1 til lov om afgifter (riigilõivuseadus)**, jf. lovens § 59, stk. 1.

Der skal betales samme afgift for indgivelse af appel, som der blev betalt for indgivelsen af den oprindelige anmodning om en europæisk småkravsprocedure til retten i første instans, idet der tages hensyn til appellens omfang. Ved indgivelse af appel til distriktsdomstolen (ringkonnakohus) skal der betales en afgift på 50 EUR. Ved indgivelse af en kassationsappel til højesteret (Riigikohus) skal der endvidere stilles sikkerhed. Ved en kassationsappel svarer den stillede sikkerhed til 1 % af værdien af den civile sag, idet der tages hensyn til appellens omfang, men den kan ikke være på under 100 EUR eller over 3 000 EUR. Ved appel udgør den stillede sikkerhed 50 EUR.

Afgifter og sikkerhedsstillelser i forbindelse med retslige dokumenter indbetales på finansministeriets konti:

SEB Pank – EE571010220229377229 (SWIFT: EEUHEE2X)

Swedbank – EE062200221059223099 (SWIFT: HABAE2X)

Luminor Bank – EE221700017003510302 (SWIFT: NDEAEE2X)

Når det med forsæt undlades at fuldbyrde en endelig afgørelse truffet i den europæiske småkravsprocedure, skal den person, der ønsker afgørelsen tvangsfuldbyrdes, henvende sig til en **foged** for at få indledt fuldbyrdesproceduren.

I overensstemmelse med artikel 21, stk. 2, litra b), fuldbyrdes en afgørelse i en sag efter forordningen kun i Estland, hvis den er udfærdiget på estisk eller engelsk, eller hvis en estisk eller engelsk oversættelse er vedhæftet attesten. Hvis der indgives appel til prøvelse af en afgørelse truffet i den europæiske småkravsprocedure, anvender den distriktsdomstol, til hvilken appellen er indgivet, foranstaltningerne i forordningens artikel 23. Såfremt der i medfør af § 415 i den civile retsplejelov rejses indsigelse mod en udeblivelsesafgørelse, skal anmodningen om anvendelse af disse foranstaltninger indgives til den ret, der behandler indsigelsen.

Hvis der endnu ikke er iværksat appel, anvender den ret, som har truffet afgørelse i sagen, foranstaltningerne i forordningens artikel 23. Den ret, der er kompetent til at gennemføre den foranstaltning, som er fastlagt i forordningens artikel 23, litra c), er den ret i første instans, i hvis retskreds fuldbyrdesproceduren er iværksat eller skal iværksættes.

I de sager, der er omhandlet i § 46 i lov om fuldbyrdesprocedurer (täitemenetluse seadustik), kan en afgørelse om at indstille fuldbyrdesproceduren træffes af retten eller af den foged, der varetager fuldbyrdesproceduren.

1.3 Blanketter

Der findes ingen nationale standardformularer for forenklede procedurer.

1.4 Retlig bistand

Hvis en person deltager i en retssag ved en kontraktlig repræsentant, skal sidstnævnte principielt have mindst en kandidatgrad i jura, som er anerkendt på nationalt plan, en tilsvarende uddannelse, jf. § 28, stk. 22, i den estiske lov om uddannelse (haridusseadus), eller en tilsvarende uddannelse fra et andet land. I den forenklede procedure kan retten imidlertid acceptere en person som repræsentant, der ikke opfylder ovenstående uddannelseskraav, men som alligevel findes kompetent til at repræsentere en anden person i retten. Den særlige forenklede procedure kan udelukkende anvendes i sager, der behandles ved en ret i første instans. En kontraktlig repræsentant, som er anerkendt ved retten i første instans, men som ikke opfylder uddannelseskraavet, kan ikke tage formelle skridt ved en distriktsdomstol eller ved højesteret (Riigikohus).

En repræsentants deltagelse i en sag forhindrer ikke, at en sagspart med påtalekompetence i civile sager deltager personligt i sagen. Repræsentantens adfærd og viden opfattes som værende identisk med sagspartens adfærd og viden.

Hvis retten skønner, at en fysisk person, som er part i sagen, ikke er i stand til selv at forsvare sine rettigheder, og at der er risiko for, at den pågældendes grundlæggende interesser ikke kan beskyttes behørigt uden advokatbistand, underretter retten den pågældende part om muligheden for at modtage statslig retshjælp.

Tildelingen af retshjælp sker i overensstemmelse med reglerne herfor i den civile retsplejelov (§ 180 ff.) og den procedure, der er fastsat i lov om statslig retshjælp (riigi õigusabi seadus). Statslig retshjælp bevilges på grundlag af individuelle ansøgninger.

Statslig retshjælp ydes til en fysisk person, der på tidspunktet for indgivelsen af sin ansøgning om retshjælp har bopæl i Estland eller en anden EU-medlemsstat, eller som er statsborger i Estland eller en anden EU-medlemsstat. Bopælen afgøres med udgangspunkt i artikel 62 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Andre fysiske personer kan kun få bevilget retshjælp, hvis dette er et krav ifølge de internationale forpligtelser, Estland har påtaget sig.

En part i en civil sag skal indgive ansøgning om statslig retshjælp til den ret, der behandler sagen, eller som har kompetence til at behandle sagen.

Der kan bevilges statslig retshjælp til en fysisk person, der på tidspunktet for ansøgningens indgivelse som følge af sin økonomiske situation ikke er i stand til at betale for advokatbistand, eller som kun er i stand til at betale en del af udgifterne til advokatbistand eller til at betale udgifterne i rater, eller hvis økonomiske situation forhindrer personen i at opfylde sine basale behov efter betaling af advokatbistand.

En fysisk person kan ikke bevilges retshjælp, hvis:

1) sagsomkostningerne ikke forventes at overstige to gange ansøgerens gennemsnitlige månedlige indkomst, beregnet ud fra den gennemsnitlige månedlige indkomst, som ansøgeren har oppebåret i de sidste fire måneder forud for ansøgningens indgivelse, minus skat og obligatoriske forsikringsbidrag, lovpligtige underholdsbidrag og rimelige udgifter til bolig og transport

2) ansøgeren kan afholde sagsomkostningerne ved at sælge ejendele, der kan sælges uden større problemer, og som det efter loven er muligt at gøre udlæg i

3) sagen vedrører ansøgerens økonomiske aktivitet eller erhvervsvirksomhed og ikke de af ansøgerens rettigheder, der ikke er knyttet til hans eller hendes økonomiske aktivitet eller erhvervsvirksomhed. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, når den udelukker bevilling af retshjælp til en fysisk person med henblik på hel eller delvis fritagelse for den afgift, der skal betales ved anlæggelse af en sag eller iværksættelse af appel, hvis sagen vedrører ansøgerens økonomiske aktivitet eller erhvervsvirksomhed og ikke de af ansøgerens rettigheder, der ikke er knyttet til hans eller hendes økonomiske aktivitet eller erhvervsvirksomhed.

1.5 Regler for bevisoptagelse

I den forenklede procedure kan retten fravige lovbestemmelserne vedrørende de formelle krav til fremlæggelse og optagelse af bevis og ligeledes anerkende andre bevismidler, der ikke er omhandlet i lovgivningen (herunder erklæringer fra en part i sagen, som ikke er afgivet under ed). I en forenklet procedure kan retten også optage bevis af egen drift. Det skal imidlertid sikres, at konsekvenserne af rettens handling ikke sætter parternes lighed for retten over styr. De forhold, som retten optager bevis om, skal på forhånd være forelagt for retten af sagens parter.

Reglerne om bevisoptagelse findes i kapitel 25 i den civile retsplejelov. Under en retssag skal hver part bevise de forhold, der ligger til grund for deres påstande og indsigelser, medmindre andet er fastsat ved lov. Parterne kan indgå aftale om en anden fordeling af bevisbyrden end som fastsat ved lov og aftale, hvilke former for bevismidler der kan anvendes til at bevise et bestemt forhold, medmindre andet er fastsat ved lov. Beviserne fremsættes af sagens parter. Retten kan foreslå sagens parter at fremlægge yderligere bevismateriale. Hvis en part i sagen ønsker at fremlægge bevismateriale, men ikke selv kan

gøre det, kan den pågældende anmode retten om at optage beviset. En part i sagen, der fremlægger bevismateriale eller anmoder om bevisoptagelse, skal uddybe, hvilke forhold af relevans for sagen den pågældende part ønsker at fremlægge bevis for eller anmoder om bevisoptagelse for. I en anmodning om bevisoptagelse anføres også alle oplysninger, der er nødvendige for at kunne optage det pågældende bevis. Under de forberedende retsmøder fastsætter retten en frist for parternes fremlæggelse af beviser og anmodning om bevisoptagelse. Hvis retten har afslået en parts anmodning om bevisoptagelse med den begrundelse, at parten på trods af rettens opfordring hertil ikke har indbetalt et forskud på udgifterne til bevisoptagelsen, mister den pågældende part retten til på et senere tidspunkt at anmode om bevisoptagelse, hvis der er risiko for, at anmodningens imødekomme vil forsinke sagsbehandlingen. Hvis det er nødvendigt at optage bevis uden for den behandlende rets retskreds, kan retten fremsætte en retsanmodning til retten i den retskreds, hvor beviset kan optages, og anmode denne ret om at iværksætte formelle skridt. Denne retsanmodning behandles i overensstemmelse med de betingelser, der gælder for det pågældende formelle skridt. Parterne i sagen underrettes om tid og sted for det formelle skridts gennemførelse, men skal ikke nødvendigvis være til stede, for at det formelle skridt kan gennemføres. Retsprotokoller over formelle skridt og beviser, der optages i forbindelse med imødekomme af retsanmodningen, sendes straks til den ret, der behandler sagen. Hvis der opstår en tvist under bevisoptagelsen ved den ret, der imødekomme en retsanmodning, og hvis det er nødvendigt at løse denne tvist for at kunne fortsætte bevisoptagelsen, men tvisten ikke kan løses af den ret, der imødekomme retsanmodningen, er det den ret, der behandler hovedsagen, som træffer afgørelse. Hvis den ret, der imødekomme en retsanmodning, finder, at bevisoptagelsen bør overdrages til en anden ret, for at der bedre kan træffes afgørelse i sagen, sender denne ret en anmodning herom til den anden ret og underretter parterne i sagen herom.

Bevis, som optages i et andet land efter dette lands lovgivning, kan anvendes i civile sager i Estland, medmindre de formelle skridt, der er taget for at optage det pågældende bevis, er i strid med principperne i estisk retspleje. Dommerpanelet ved den estiske ret, der har anmodet om bevisoptagelse efter den procedure, som er fastlagt ved Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område, eller en estisk dommer, der handler på grundlag af en kendelse, kan i overensstemmelse med denne forordning være til stede under og deltage i en udenlandsk rets bevisoptagelse. Parterne i sagen, deres repræsentanter og sagkyndige kan deltage i bevisoptagelsen i det omfang, hvori de kan deltage i bevisoptagelsen i Estland. Det dommerpanel, der behandler sagen, en dommer, der handler på grundlag af en kendelse, eller en sagkyndig, der er udpeget af retten, kan deltage i en estisk rets direkte bevisoptagelse i en anden EU-medlemsstat i overensstemmelse med den nævnte forordnings artikel 17, stk. 3.

Hvis der skal optages bevis andre steder end i en EU-medlemsstat, anmoder retten om, at det bliver gjort via en kompetent myndighed i overensstemmelse med konventionen om bevisoptagelse i udlandet i sager vedrørende civile eller kommercielle spørgsmål. Retten kan også optage bevis i et andet land gennem Estlands ambassadør eller en kompetent konsulær embedsmand i det pågældende land, medmindre dette er forbudt ifølge det pågældende lands lovgivning.

En part, som har fremlagt et bevis eller anmodet om bevisoptagelse, kan kun give afkald på beviset og trække det tilbage med modpartens samtykke, medmindre andet er fastsat ved lov.

1.6 Skriftlig procedure

En sag, der behandles efter den forenklede procedure, kan afgøres efter en skriftlig procedure. Retten garanterer, at parternes frihedsrettigheder, grundlæggende rettigheder og primære processuelle rettigheder respekteres, og at parterne bliver hørt, hvis de ønsker det. Der skal ikke nødvendigvis afholdes et retsmøde til dette formål. Retten kan undlade at afholde skriftlige procedurer forud for en retssag eller retsmøder.

1.7 Dommens indhold

En dom består af en indledning, en domskonklusion, en deskriptiv del og en begrundelse.

Afgørelsens indledning skal indeholde følgende:

oplysninger om den ret, der har truffet afgørelsen

navnet på den dommer, der har truffet afgørelsen

tid og sted for afgørelsens offentliggørelse

den civile sags nummer

kravet

den civile sags værdi

sagsparternes navne og personlige id-numre eller registreringsnumre

sagsparternes adresser, hvis dette er åbenbart nødvendigt for at få fuldbyrdet eller anerkendt afgørelsen

navnene på sagsparternes repræsentanter, og – hvis der er kommet nye til – navnene på de sidste repræsentanter

dato for det sidste retsmøde eller en bemærkning om, at sagen blev behandlet efter en skriftlig procedure.

I afgørelsens deskriptive del anføres de fremsatte krav, argumenter og indsigelser samt de fremførte beviser i en logisk rækkefølge, kortfattet og med fokus på de væsentligste elementer.

I afgørelsens begrundelse anføres de af retten fastslåede forhold og de konklusioner, den har kunnet drage heraf, de beviser, der har understøttet konklusionerne, og de love, som retten har anvendt. Retten forklarer i sin afgørelse, hvorfor den ikke er enig i sagsøgers eller sagsøgte argumenter, og analyserer alt bevismateriale. Hvis den vælger at se bort fra et bevis, skal den begrunde dette. Hvis den efterkommer et krav fremsat i et alternativ, er det ikke nødvendigt at begrunde afvisningen af den anden del af alternativet.

Når retten behandler en sag i den **forenklede procedure**, kan den træffe en afgørelse uden deskriptiv del og uden begrundelse, eller den kan vælge at anføre de retlige grunde og de beviser, der ligger til grund for rettens konklusioner.

I domskonklusionen udtaler retten sig klart og utvetydigt om parternes krav og eventuelle endnu ikke afgjorte krav samt om spørgsmålene vedrørende de iværksatte foreløbige eller sikrende retsmidler. Domskonklusionen skal være let at forstå og fuldbyrde, også uden resten af afgørelsen.

Det skal ligeledes fremgå af domskonklusionen, hvordan og inden for hvilken frist der kan iværksættes appel, navnlig hvilken ret, en appel skal iværksættes ved, og det skal anføres, at appellen kan behandles efter en skriftlig procedure, medmindre det er nødvendigt at afholde et retsmøde. I en udeblivelsesafgørelse skal det anføres, at der kan gøres indsigelse mod afgørelsen. Derudover skal det i domskonklusionen forklares, at hvis den part, der appellerer afgørelsen, ønsker at ansøge om retshjælp med henblik på at iværksætte appellen (navnlig fritagelse for den afgift, der skal betales ved iværksættelse af appel), skal den pågældende for at overholde procesfristen udføre sit formelle skridt, dvs. iværksætte appel, inden for den derfor fastsatte frist.

1.8 Refusion af udgifter

Almindelige principper:

Sagsomkostningerne afholdes af den part, mod hvilken retten træffer en afgørelse.

Den part, mod hvilken retten træffer en afgørelse, skal godtgøre den anden part for alle retsafgifter og nødvendige udenretslige udgifter, vedkommende har pådraget sig som følge af retssagen.

Retsafgifterne omfatter afgiften, den stillede sikkerhed og udgifterne til sagens behandling. Udgifterne til sagens behandling omfatter: a) udgifter til vidner, sagkyndige og tolke samt udgifter, der kan godtgøres ifølge loven om juridisk ekspertbistand (kohtueksptiisiseadus), som er afholdt i forbindelse med ekspertbistand fra en person, som ikke er part i sagen b) udgifter til fremskaffelse af dokumentation og fysisk bevismateriale c) udgifter til undersøgelser, herunder nødvendige rejseudgifter, som retten har afholdt d) udgifter til forkyndelse og overdragelse af processkrifter ved stævningsmand, også i udlandet og til estiske statsborgere, der befinder sig uden for landets grænser e) udgifter til trykning af processkrifterne f) udgifter til fastsættelse af værdien af et civilt søgsmål. De udenretslige udgifter omfatter bl.a.: a) udgifter til partsrepræsentation b) rejse-, porto-, kommunikations- og opholdsudgifter samt andre lignende udgifter afholdt af parterne i forbindelse med sagen c) løntab eller andre former for tabt sædvanlig indkomst, som sagsparterne måtte lide d) udgifter til lovbestemte procedurer forud for retssagens indledning, medmindre søgsmålet anlægges mere end seks måneder efter afslutningen af disse procedurer e) fogedgebyrer ved foreløbige retsmidler og udgifter til fuldbyrdelse af den i denne forbindelse truffe afgørelse f) honorarer til stævningsmænd, når processkrifter forkyndes ved stævningsmand g) fogedgebyrer ved fuldbyrdelse af en europæisk kontosikringskendelse afsagt på baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 655/2014 og udgifter til fuldbyrdelse af en europæisk kontosikringskendelse samt gebyrer til foged- og kuratorkammeret (Kohtutäiturite ja Pankrotihaldurite Koda) for behandling af en anmodning om oplysninger indgivet i henhold til denne forordning h) udgifter til behandling af ansøgninger om retshjælp i) udgifter til deltagelse i forligsproceduren, hvis retten har tilpligtet parterne at deltage deri.

De sagsomkostninger, som en parts juridiske repræsentant har pådraget sig, godtgøres efter samme procedure som parternes sagsomkostninger.

Hvis sagsøger kun får delvist medhold, deler parterne sagsomkostningerne ligeligt, medmindre retten fordeler sagsomkostningerne i forhold til det omfang, hvori kravet blev imødekommet, eller træffer afgørelse om, at sagsomkostningerne helt eller delvist skal betales af parterne selv.

Sagsomkostningernes fordeling anføres i den endelige afgørelse. De samlede sagsomkostninger beregnes i overensstemmelse med reglerne for beregning af sagsomkostninger, enten i den endelige afgørelse, hvor sagens realitet pådømmes, eller i forbindelse med en separat procedure, når den endelige afgørelse om sagens realitet har fået retskraft.

1.9 Klagemulighed

I en afgørelse truffet i en sag efter den forenklede procedure kan retten i første instans anføre, at afgørelsen kan appelleres. Retten i første instans tillader først og fremmest appel, hvis den vurderer, at det er nødvendigt at få en appelinstans til at træffe en afgørelse, så distriktsdomstolen kan efterprøve en lovbestemmelse. Retten i første instans skal ikke i sin afgørelse forklare, hvorfor den tillader appel.

I domskonklusionen i en afgørelse truffet efter den forenklede procedure beskriver retten desuden proceduren og fristen for indgivelse af appel. En distriktsdomstol kan behandle en appel i en sag, der er behandlet i en forenklet procedure, uafhængigt af tilladelsen fra retten i første instans, og der kan iværksættes appel uafhængigt af denne tilladelse. Hvis ikke retten i første instans har givet tilladelse til appel, behandles appellen af en distriktsdomstol, hvis der er risiko for, at en åbenbar fejl i lovens anvendelse eller konstateringen af sagens forhold har haft indflydelse på den afgørelse, som blev truffet af retten i første instans. En distriktsdomstol kan dog afvise at behandle appellen som følge af tvistens ringe værdi, men kun hvis sagens udfald ved retten i første instans sandsynligvis er det rigtige, og fornyet behandling blot vil medføre unødigt spild af tid og penge. En distriktsdomstol kan ikke afvise at behandle en appel alene af den grund, at der er tale om en sag efter den forenklede procedure. Parterne og tredjemand, som har selvstændige krav, har mulighed for at appellere en afgørelse truffet af en ret i første instans ifølge forordningen om den europæiske småkravsprocedure til den distriktsdomstol, som den førsteinstansret, der har truffet afgørelsen, hører under. En tredjemand, som ikke har noget selvstændigt krav, kan iværksætte appel, hvis appellen ikke er i modstrid med appellen fra den sagsøger eller sagsøgte, til støtte for hvem den pågældende tredjemand deltager i sagen. For at iværksætte appel eller gennemføre et andet formelt skridt skal tredjemand overholde den samme frist som den sagsøger eller sagsøgte, til støtte for hvem den pågældende tredjemand deltager i sagen.

Der kan ikke iværksættes appel, hvis begge parter har erklæret over for retten, at de giver afkald på retten til appel.

Appel kan indgives inden for 30 dage efter afgørelsens forkyndelse for appellant, men ikke senere end fem måneder efter offentliggørelsen af afgørelsen fra retten i første instans.

Såfremt der træffes en supplerende afgørelse i sagen, mens appelfristen løber, begynder en ny appelfrist for den oprindelige afgørelse at løbe fra datoen for den supplerende afgørelsens forkyndelse. Hvis en afgørelse uden deskriptiv del eller begrundelse suppleres med den manglende del, begynder en ny appelfrist at løbe fra datoen for den fuldstændige afgørelsens forkyndelse.

Parterne kan efter fælles overenskomst og ved underretning af retten herom afkorte appelfristen eller forlænge den til højst fem måneder fra datoen for afgørelsens offentliggørelse.

Ved en appel kan det kun gøres gældende, at afgørelsen fra retten i første instans er baseret på en tilsidesættelse af en retsregel, eller at der i lyset af de forhold og det bevismateriale, der skal tages i betragtning i appelsagen, bør træffes en anden afgørelse end den, som retten i første instans har truffet.

I appellen anføres bl.a.: 1) navnet på den ret, der har truffet den anfægtede afgørelse, datoen for afgørelsen og den civile sags nummer 2) en klar beskrivelse af appellansens krav med angivelse af, i hvilket omfang han eller hun bestrider førsteinstansrettens afgørelse, og den type afgørelse, som han eller hun ønsker fra distriktsdomstolen 3) begrundelsen for appellen 4) datoen for den anfægtede afgørelsens forkyndelse.

I begrundelsen for appellen skal følgende anføres: 1) den retsregel, som retten i første instans har tilsidesat i sin afgørelse eller med sin afgørelse, eller det forhold, som retten i første instans har fastslået på fejlagtig eller utilstrækkelig vis 2) hvad tilsidesættelsen af retsreglen eller den fejlagtige eller utilstrækkelige fastslåelse skyldes 3) en henvisning til det bevismateriale, som appellant ønsker at fremsætte som bevis for sine faktuelle argumenter.

Appellen skal vedlægges den dokumentation, der ikke blev forelagt retten i første instans, og som den begærende part ønsker, at retten skal tage i betragtning. Hvis det anføres, at nye forhold og nyt bevismateriale berettiger appellen, skal det angives i appellen, hvorfor disse nye forhold og dette nye bevismateriale ikke blev forelagt retten i første instans.

Hvis appellant ønsker, at retten skal afhøre et vidne, indhente en forklaring afgivet under ed fra en af sagens parter eller foretage en sagkyndig vurdering eller undersøgelse, skal det anføres og begrundes i appellen. I så fald skal appellen indeholde vidnernes eller de sagkyndiges navne, adresser og kontaktoplysninger, hvis de er kendt.

Hvis den begærende part ønsker, at sagen behandles på et retsmøde, skal det fremgå af appellen. I modsat fald antages det, at parten er indforstået med, at sagen behandles efter en skriftlig procedure.

Hvis en ret har truffet en afgørelse uden deskriptiv del eller begrundelse, skal retten i første instans inden for en frist på 10 dage fra datoen for afgørelsens forkyndelse underrettes om, at afgørelsen vil blive appelleret. Retten supplerer sin afgørelse med den manglende del efter en skriftlig procedure. Hvis en afgørelse suppleres med den manglende del, begynder en ny appelfrist at løbe fra datoen for den fuldstændige afgørelsens forkyndelse. En part i en appelsag kan indgive en kassationsappel til højesteret (Riigikohus) mod en distriktsdomstols afgørelse, hvis distriktsdomstolen i væsentlig grad har overtrådt en bestemmelse i retsplejeloven eller har anvendt den materielle ret forkert. En tredjemand, som ikke har et selvstændigt krav, kan indgive en kassationsappel på de betingelser, der fremgår af den civile retsplejelov.

Der kan ikke indgives en kassationsappel, hvis begge parter har erklæret over for retten, at de giver afkald på retten hertil.

Kassationsappel kan indgives inden for 30 dage efter afgørelsens forkyndelse for den part, der ønsker at indgive kassationsappellen, men ikke senere end fem måneder efter offentliggørelsen af distriktsdomstolens afgørelse.

Hvis der anmodes om prøvelse af retsafgørelsen i henhold til artikel 18, skal der gøres indsigelse ved den ret, der pådømte sagen i første instans. Indsigelsen skal indgives til den ret i første instans, der traf udeblivelsesafgørelsen, inden for en frist på 30 dage fra datoen for den pågældende afgørelses forkyndelse. Hvis udeblivelsesafgørelsen er blevet offentliggjort, kan der gøres indsigelse mod den inden for en frist på 30 dage fra den dag, hvor sagsøgte fik mulighed for at få kendskab til udeblivelsesafgørelsen eller indledningen af en procedure til fuldbyrdelse af den pågældende afgørelse.

Sidste opdatering: 16/12/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.